ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL ACKER

ΤΟ "ΘΑΡΡΑΛΕΟΝ ΥΦΟΣ,, !...

Ο μεσημέρι καὶ πρὶν ἀκόμα γίνει ἡ διανομὴ τοῦ συσσιτίου, φάνηκε στὸν παρατεταγμένο μπρὸς στὰ καζάνια, ποὺ ἄχνιζαν ὀρεκτικά, λόχο, ὁ τρομερὸς ἐπιλοχίας, κρατῶντας «εἰτὸ μάλης» τὴν Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Συντάγματος...

Τὰ πεινασμένα Γιαννάκια, στὴν ἐμφάνισί του, ξέχασαν τὸ ταμπτοῦρλο τῆς ἄδειας των κοιλιᾶς, κι' ἀδέξια, χαντακωμένα στὶς φαρδειὲς στολές τους κοιμισμένα ὥς τὸ λαιμό, στάθηκαν προσοχή. μόλις ἄκουσαν τὸ σχετικὸ παράγγελμα τοῦ λοχία τῆς ὑπηρεσίας...

Ὁ ἐπιλοχίας ἔριξε στὸ λόχο μιὰ τρομακτικὴ καὶ βλοσυρὴ ματιά, βεβαιώθηκε πὼς ὅλοι οἱ νεοσύλλεκτοι κρατοῦσαν τὴν ἀνάσα τους, κι' ἔπειτα, ξεροβήχοντας, ἄρχισε νὰ διαβάζει:

«*Ἡμερησία Διαταγὴ Μεραρχίας:*

Ὁ στρατηγὸς διοικητὴς τῆς 232ας Μεραρχίας, ἀπαιτεῖ ὅπως οἱ ἄνδρες τῆς Μεραρχίας του ἀπαντοῦν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν ἀνωτέρων τους μὲ θαραλέον ὕφος, μὲ βροντεράν φωνὴν καὶ μὲ προτεταμένον ἀνδρικῶς τὸ στῆθος, παρατηροῦντες αὐτοὺς συγχρόνως ἀσκαρδαμυκτί.»

Σημείωσις τοῦ Συνταγματάρχου: Ὁ διοικητὴς τοῦ Συντάγματος προειδοποιεῖ τοὺς ὑπὸ τὰς διαταγάς του κληρωτούς, ὅτι θὰ τιμωρήσῃ μὲ τετραήμερον φυλάκισιν τοὺς μὴ συμμορφουμένους μὲ τὴν ἀνωτέρω διαταγὴν τῆς Μεραρχίας»...

Μόλις ἀποδιάβασε τὴ διαταγὴ ὁ ἐπιλοχίας, φώναξε «ἀνάπαυσις!», κι' οἱ φουκαράδες οἱ κληρωτοὶ ἀνάσαναν μὲ ἀνακούφισιν. Ἔπειτα τοὺς εἶπε:

—Τ' ἀκούσατε;... Ἔ, τὸ νοῦ σας λοιπόν, φροντίστε ν' ἀποκτήσετε τὸ θαραλέο ὕφος, ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ στρατηγός, κι' ὅπου σταθῆτε καὶ βρεθῆτε νὰ φέρνεστε σύμφωνα μ' αὐτό...Ἀλλοιῶς θὰ ρέψετε στὸ πειθαρχεῖο, καὶ λάβετε τὰ μέτρα σας!...

Ἡ διανομὴ τοῦ συσσιτίου ἄρχισε καί, πέφτοντας ὅλοι μὲ τὰ μοῦτρα στὶς γεμάτες καραβάνες των, ξέχασαν γιὰ λίγο τὰ βάσανα καὶ τὶς ἔννοιες τοῦ χακί...

Τ' ἀπομεσήμερο ὅμως, ὁλόκληρο τὸ πεδίο τῶν ἀσκήσεων ἀντηχοῦσε ἀνιτόφορα ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν φωνάρες: Οὐρλιάσματα, μουγκρίσματα, ξεφωνητὰ καὶ βελάσματα γέμιζαν τὸν ἀέρα, κι' οἱ ἀραιοὶ διαβάτες σταυροκοπόντουσαν μὲ ἀτορία, γιὰ τὸ ἀλλόκοτο θέαμα ποὺ ἀντίκρυζαν μπροστά τους!...

Μὰ τί συνέβαινε λοιπόν;...

Ἁπλούστατα, οἱ ἔρημοι Γιαννηδες τοῦ Συντάγματος, ἀρταγμένοι ἀτ' τοὺς πολυαρίθμους βαθμοφόρους των, μάθαιναν ν' ἀπαγγέλλουν τὰ ὀνόματά τους καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τους, μὲ «βροντεράν φωνήν, θαραλέον ὕφος καὶ μὲ προτεταμένον ἀνδρικῶς τὸ στῆθος» των!...

Κι' ἄκουγε—ξεκουφαινόταν—κανένας, μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπερίγραπτη χάβρα, τὰ ἑξῆς:

—Λεμονιεεεεέ Βικτοοοοοὸρ τοῦ Ἀντρεεεέ... Πέμπτος λόχοοοος, τρίτη δημοιρίαااااα, πρώτη ἑνωμοτίااااα!..

—Πισεγκροιυυυυυὺ Ζااااὰν τοῦ Ζωωωωώρζζζζζ!...

Καὶ λοιπά, καὶ λοιπά, καὶ λοιπά...

Αὐτὸ γινόταν μέρες συνέχεια, κι' ὅταν τὸ βράδυ τελείωναν τὰ γυμνάσια, οἱ φαντάροι ἔννοιωθαν φωτιὲς στὶς ξεκάρφωτες πειὰ μασσέλες των καὶ πόνους στὰ φουσκωμένα των στήθη.

Μιὰ Κυριακὴ ἀπομεσήμερο, ἕνας ἀτ' τοὺς νεοσυλλέκτους —ὁ περιβόητος γιὰ τὸν ζῆλο του Γκραφὲν— ἔκοβε βολτίτσες στὸ κεντρικώτερο βουλεβάρτο τῆς ἐπαρχιακῆς ἐκείνης πόλεως...

Πιὸ μορφωμένος ἀτ' τοὺς ἄλλους συναδέλφους του, τοὺς ἄφινε νὰ χαρτοπαίζουν στὰ καφενεῖα καὶ νὰ κουτσατίνουν στὶς ταβερνοῦλες, κι' αὐτὸς ὁλομόναχος, μὲ φρεσκοσιδερωμένη τὴ φανταχτερὴ στολὴ «περιπάτου» καὶ μὲ ἀστραφτερὰ γυαλισμένες τὶς ἀρβύλες του, ἔννοιωθε εὐχαρίστησι νὰ χώνεται ἀνάμεσα στοὺς περιπατητάς, νὰ ρίχνη παθητικὲς ματιὲς στὶς ὑπηρέτριες καὶ νὰ χαιρετᾶ μὲ κινήσεις ζωηρὲς τοὺς ἀνωτέρους του ποὺ συναντοῦσε...

Ξαφνικά, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ βουλεβάρτου —γεμάτου ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ πλῆθος περιπατητῶν— ξεπρόβαλλε μεγαλοπρεπέστατος ὁ συνταγματάρχης, ἔχοντας στὸ μπράτσο του τὴν ὤμορφη καὶ κομψὴ μοναχοκόρη του...

Ὁ ἔρημος Γκραφὲν μαριμάρωσε στὴν ἐμφάνισί του. Θέλησε ν' ἀποφύγη τὸν τρομερὸ διοικητὴ τοῦ συντάγματός του, εὐχάταν ν' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ τὸν κατατῇ, μὰ βλέποντας πὼς δὲν εἶχε πειὰ καιρὸ νὰ τὸ σκάσῃ, στήλωσε τὸ κορμί του κι' ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του, μουρμουρίζοντας:

—Μὰ τί κάνω, βρὲ ἀδερφέ, ἐπιτέλους;... Κόβω βολτίτσες, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος... Μήπως ἀπαγορεύεται ἀτ' τοὺς κανονισμοὺς ἢ ἀτ' τὸ Φρουραρχεῖο;... Τί κι' ἂν εἶνε ὁ συνταγματάρχης μου;... Θὰ τὸν χαιρετήσω κανονικά, καὶ πάει λέοντας τὸ πρᾶγμα!...

Πραγματικά: Μόλις ἔφθασε στὴν κανονικὴ ἀπόστασι ὁ διοικητής του μὲ τὴν κόρη του, ὁ Γκραφὲν στάθηκε κολῶνα, χαιρέτησε κανονικὰ καὶ χτύπησε μὲ τόση ζωηρότητα τὸ ζερβί του χέρι στὸ σπαθί, ὥστε ὁ συνταγματάρχης του γοητευμένος τὸν ἀντιχαιρέτησε χαμογελαστός, καὶ τὸν φώναξε κοντά του...

—Μπράβο, παιδί μου... Μπράβο... Πῶς λέγεσαι;...

Τοῦ εἶπε μὲ ὕφος πατρικό, ἐνῶ συγχρόνως τὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν κοντοστεκόταν σὲ ἀπόστασι, περίεργο, νομίζοντας πὼς ὁ συνταγματάρχης ἔκανε παρατηρήσεις στὸν νεαρὸ ἐκεῖνον κληρωτό, γιὰ κανένα σχετικὸ παράπτωμά του...

Ὁ Γκραφὲν τρεμοίλιαξε στὴν ἀρχή. Ὕστερα ὅμως θυμήθηκε τὶς σχετικὲς θεωρίες, τὰ ἄρθρα τοῦ κανονισμοῦ καὶ τὶς καθεβραδινὲς ἀσκήσεις του —γιὰ τὸ «θαραλέον ὕφος» καὶ τὴν «βροντεράν φωνὴν» —καὶ παίρνοντας φόρα καὶ βαθειὰ ἀνάσα, οὔρλιαξε μὲ ὅση δύναμι μπορεῖ:

—Γκραφεεεὲν Πολιντοοοοὸρ τοῦ Ζώρρρρζζζζζ!...

Ὅσοι στεκόντουσαν ἀπὸ πρίν, βούλωσαν τ' αὐτιά τους, ξετρελλαμένοι, ἐνῶ οἱ ἀνίτοττοι ἀτ' τὸν κοσμάκη στράφηκαν ἀπότομα τρομαγμένοι. Ἕνα γέρικο ζευγαράκι τάχασε κυριολεκτικῶς καὶ τῶβαλε στὰ πόδια, ἐνῶ κάτι κοριτσάκια ἔμπηξαν τὰ κλάματα καὶ κρύφτηκαν μὲ σπασμένη τὴ χολή τους, στὴν ποδιὰ τῆς μαμᾶς των!...

Ὁ συνταγματάρχης στήλωσε τὸ κορμί του ἀτ' τὴν κατάπληξί του καὶ μουρμούρισε στὸν ἀταθέστατο Γκραφέν, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἐν τῷ μεταξὺ σὲ ἄψογη στάσι προσοχῆς:

—Μὰ κουφὸς εἶμαι, μωρὲ παιδί μου, καὶ φωνάζεις ἔτσι;...

—Χριστὸς καὶ Παναγία, κύριε διοικητά μου... Θεὸς φυλάξοι... Μὰ ἔτσι μᾶς ἔμαθε ὁ λοχίااااااας!...

Ξαναούρλιαξε μανιασμένος μὲ «θαραλέον ὕφος καὶ βροντεράν φωνὴν» ὁ Γκραφέν, μὰ δὲν πρόλαβε νὰ δεχτῇ καινούργιες ἐρωτήσεις ἀτ' τὸν μαριαρωμένο συνταγματάρχη του.

Τὸ ψωράλογο κάποιου μονίππου ἀφηνίασε ἀτ' τὶς ἀγριοφωνάρες τοῦ Γκραφέν, ἄρχισε τὶς κλωτσιὲς καὶ τὰ πηδήματα, ἀναποδογύρισε τὴν ἅμαξα καὶ χιμῶντας ἀνάμεσα στὸ τρομοκρατημένο πλῆθος ἔσπειρε τὸν πανικὸ ὁλόγυρά του!...

Ὅταν τελείωσε τὸ πατιρντί, τὸ βουλεβάρτο εἶχε ἀλλάξει ὄψη. Ἀπὸ εἰρηνικὸ πεδίο περιπάτου εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀληθινὸ πεδίο μάχης, σπαρμένο ἀπὸ μπαστούνια, κοπέλλα, τσαντάκια δεσποινίδων καὶ μποξάδες ἠλικιωμένων. Κι' ἂν πῆτε γιὰ τὸν συνταγματάρχη, χρειάστηκε ὁ δάλιος μισὴ ὥρα, ἴσαμε νὰ ξανάβρη τὴ μοναχοκόρη του, τριπωμένη ἀτ' τὸ φόβο της στὴ λάντζα κάποιου καφενείου!...

Τὸ ἀποτέλεσμα;

Τὴν ἄλλη μέρα στὸ πειθαρχεῖο ὁ Γκραφέν, τιμωρημένος ἀτ' τὸν κατσουφιασμένο διοικητή του μὲ πενθήμερο φυλάκισι, μονολογοῦσε μελαγχολικά:

—Ἄει στὴν εὐχή, βρὲ ἀδερφέ!... Δικαιοσύνη εἶν' αὐτή;... Μιλᾶς στοὺς ἀνωτέρους σου ξεψηχισμένα καὶ σιγανά;... Τετραήμερος φυλάκισις!... Μιλᾶς μὲ βροντεράν φωνὴν καὶ θαραλέον ὕφος;... Πενθήμερος φυλάκισις!... Σιμπέρασμα;... Ὁ κακός τους ὁ καιρός... Οὔτε κι' αὐτοὶ δὲν ξέρουν τί θέλουν ἀτὸ μᾶς!...

—*Μὰ κουφὸς εἶμαι, μωρὲ παιδί μου, καὶ φωνάζεις ἔτσι;*

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΥ

Ἕνας ἐκκεντρικὸς Ἄγγλος ποὺ πέθανε τελευταῖα, ἄφησε διὰ διαθήκης στὶς πέντε ἀνεψιές του ἐτήσιο εἰσόδημα 160 χιλιάδων λιρῶν ὑπὸ τὸν ἑξῆς ὅρον:

Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα καμμιὰ ἀτ' τὶς εὐτυχισμένες ἀνεψιές του νὰ πάρη τὴν κληρονομία, ἂν προηγουμένως δὲν ἐξασκήσει ἐπὶ δεκαπέντε μῆνες τὸ ἐπάγγελμα τῆς ὑπηρετρίας ἢ τῆς πλύστρας.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ πέντε κληρονόμοι ἔπρεπεισαν νὰ γίνουν ὑπηρέτριες. Ἐν τοίτοις, ἔχουν λάβει ὥς τώρα περισσότερες ἀπὸ χίλιες προτάσεις γάμου κι' ὄχι βέβαια ἀπὸ ὑπηρέτες, οὔτε ἀπὸ μαγείρους.

Φαίνεται πὼς ὁ παράξενος θεῖος ἤθελε ν' ἀποκτήσουν ἡ ἀνεψιές του, πρὶν γίνουν ἑκατομμυριοῦχες, ἀρκετὴ πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ νὰ δοκιμάσουν τὶς πίκρες τῆς φτώχειας καὶ τῆς σκλαβιᾶς,